

Publicerad 2011-01-27 12:10 av entusiasm

Om att trilla och falla och ramla och såras och helas och om tårfyllda ögon

Fall och res dig igen

Om du stukar benet eller foten så haltar du fram tills svullnaden har lagt sig och tills det inte gör lika ont längre. Har du en gång stukat någonting är det mycket lättare att stuka det ännu en gång. Om man hela tiden stukar sitt ben går man ständigt och haltar. En ond cirkel, i en annorlunda mening. Poängen är att om man alltid ramlar ner, ska man alltid förväntas ta sig upp. Gå igenom läkningen om och om igen. Ramla och res dig. Ramla och res dig. Det är så små barn lär sig, gör misstagen värda någonting. Gör det betydelsefullt att du lade handen på spisen. Gör det betydelsefullt att du hade oskyddat sex och fick göra abort. Kanske gör du inte om samma misstag. Kanske. Kanske glömmer du vad du gjorde för misstag från första början och därför inte har något att falla tillbaka på. Inte någon inre röst som säger: "Det här har hänt innan. Det gjorde ont och det kom inget gott av det." Om man inte vet vad det är som får en att falla eller stuka den där jävla foten. Ska man chansa då? Kanske undvika alla situationer som kanske får en att tänka på fel saker. Kanske inte titta sig i spegeln, för då kanske man tycker att den där nya frisyren ser fruktansvärd ut och då blir man ledsen över det. Kanske ska vi alla sitta inlåsta, skyddade från oss själva och det som ger oss någon som helst känslomässig reaktion. För även den bästa av situationer kan vändas till något dåligt. Även den mest underbara vänskap kan sluta i tårar och kaos.

Jag har snubblat, ramlat, slagit mig, haft blåmärken och bandage, stukat och vrickat och haltat fram. Både fysiskt och psykiskt. Jag har alltid rest mig upp. Alltid. Kanske har jag krupit lite för länge, kanske låg jag kvar för länge när jag snubblade och landade på den blöta asfalten. För egentligen var det ju inte så hårt. Jag hade bara ramlat så mycket innan, jag visste att det spelar ingen roll hur fort jag reser på mig, jag kommer bara ramla ännu en gång. Då är det bättre att ligga kvar, slippa förödmjukelsen över att man klantade sig, gjorde ett misstag och slog sig hårdare än vad man vill erkänna. Jag vet om allt det här, och varje gång jag ramlar säger jag att nu är det sista gången. Do or die. Antingen reser jag mig upp och smyger försiktigt fram för att inte ramla igen, eller så ligger jag kvar och låtsas som ingenting. Låter tiden gå sin gilla gång.

Man ska alltid resa sig upp. Antar jag. Man vet ju inte hur lång tid det kommer att ta innan man faller igen. Dagar, veckor, månader, år? Kanske är det värt det. Jag vet inte. Jag känner tomhet överallt. Inuti mig, bakom mig, framför mig, över mig, under mig. Även då man tar över är det en spärre som inte lossar. Den där tomheten. Den enda skillnaden är att man måste göra det där, för kanske kommer det att lindra.

Sysselsättning. Mani. Bra. Bara fint, allt går toppen. För även då jag mår bra så mår jag inte bra. Men ändå reser jag mig upp, lär mig inte av misstagen jag jämt och ständigt gör. Jag har aldrig hittat det där jag snubblat på, hittat det som fick mig att falla. Så jag går där hela tiden, fram och tillbaka på den där vägen som kallas livet, och hoppas att fällan är borta. Hur ska jag kunna känna igen den om jag aldrig har sett den?

Jag är nyss fyllda 18 och hela min kropp är täckt av blåmärken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten